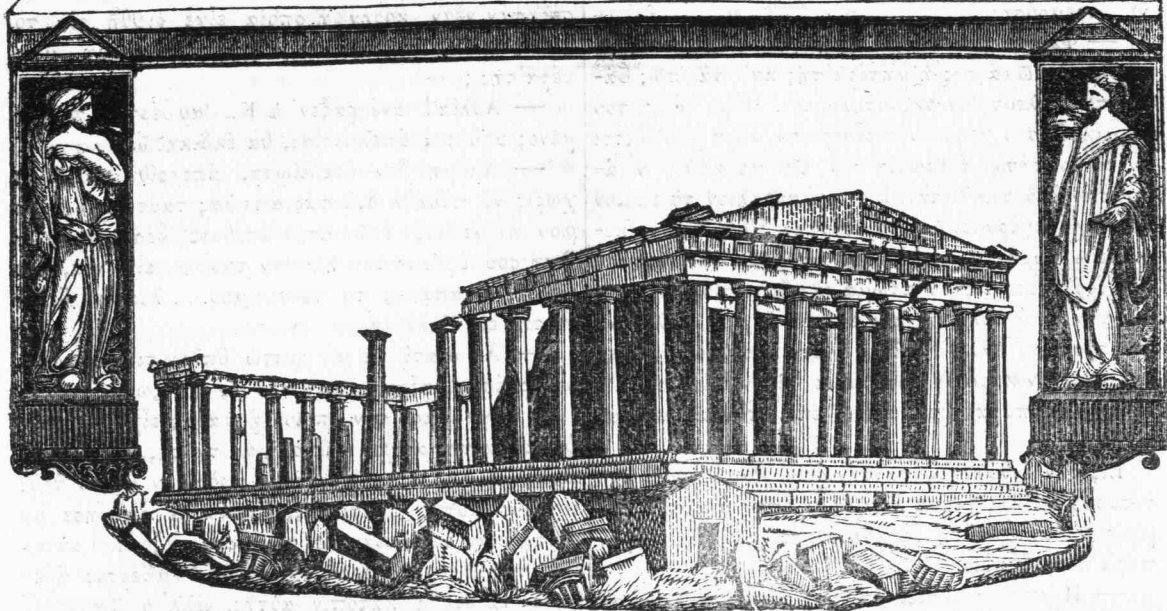




ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΕ

Φυλλάδ. 15

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. ΣΤ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1853.

Η ΣΚΙΑ.

(Δήγημα.)

Συνέχεια, ὅρα φυλ. 14.

— Παρατηρήσατε τὴν νεάνιδα ταύτην, ἡ ὁποία κρύπτεται ὀπισθεν τῶν κλαυμώνων διὰ νὰ κλαύσῃ. Νομίζει ὅτι κάνεις δὲν τὴν βλέπει. Ἡ μητέρα της μολοντοῦτο τὴν εἶδε. Τί ἔχεις, παιδί μου; τῇ λέγει· μήπως πάσχεις ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, τὴν ὁποίαν ὑπέφερα καὶ ἐγὼ ὅταν ἤμουν νέα καθὼς σύ; εἰπέ μου, ποῖος σοῦ ἔδωκε τὸ κοράλλινον αὐτὸ περιδέριον καὶ τὸ μανδήλιον τῶν ἀρραβώνων; Ἀλλ' ἡ νέα δὲν ἀποκρίνεται, κλαίει.

Ἡ καυμένη ἡ μάνα ἐρωτᾷ τὸν ἱερέα· ἐρωτᾷ τὸν ἱατρόν· πηγαίνει νὰ μαζεύσῃ μόνη τὸ ἔρημον χόρτον τὸ ὁποῖον προστατεύει κατὰ τῆς μαγείας· ἀλλ' ἡ μελαγχολία τῆς κόρης της αὐξάνει ὁλονέν. Τὴν παρακαλεῖ ἀκόμη μίαν φορὰν νὰ τῆς ἐμπιστευθῇ τοὺς πόνους της, τὴν καλύπτει μὲ τὰ φιλήμα-

τά της. Ἀλλ' ἡ κόρη της δὲν ἀποκρίνεται... κλαίει.

Ὁ κύριος τοῦ χωρίου νυμφεύεται. Ἀντηχᾷσατε τύμπανα ἀνθοστόλιστα, καὶ ἀφθόνως ἄς χύνεται τὸ οἰνόπνευμα. Δούλοι, εὐφράνθητε. Πόσον εἶναι ὠραία ἡ μαύρη ἡ ὁποία ταλαντεύει τὸ σῶμά της ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χοροῦ! Πῶς κυματίζει, πῶς ὀλισθαίνει περὶ τὸν χορευτὴν της, ὅστις πότε μὲν κινεῖ εἰς τὸν ἀέρα μανδήλιον λευκόν, πότε δὲ τὸ ζώννυται, πότε δὲ τὸ ἀφίνει νὰ κυματίζῃ ὡς σημαία! Θὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐορτὴν ὁμοῦ μὲ τὴν θυγατέρα μου, καὶ ὅλος ὁ κόσμος θὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι ἡ πλέον ὠραία. Ζήτησον τὸ παιδί σου, πτωχὴ μητέρα· σταμάτησε τὸν χρόν, κίνησε τοὺς βραχίονας τῶν χορευτῶν, μεθυσμένων ἀπὸ τὸ ρούμι καὶ τὸν θόρυβον, ἐρδύνησον εἰς τοὺς μανιάδεις κύκλους, οἱ ὁποῖοι σὲ καταπατοῦν· ἡ κόρη σου δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐορτὴν. Πήγαине νὰ παρατηρήθῃς εἰς τὸν πυθμένα τοῦ χειμάρρου· ἐκεῖ θὰ τὴν εὕρῃς ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Ὁ Κ. Ραμβέρτος ἐν ταῦτοις, ὅστις πολλάκις εἶχε μαρτυρήσει τὴν ἀνυπομονησίαν του κατέστη αἶφνης

προσεκτικώτερος. Ἡ Ρόζα παρατήρησε τὴν μεταβολὴν ταύτην. Ὅσον δὲ διὰ τὸν Ταμαριέζ, μὲ τοὺς ὀρθοκλμούς ἀτενεῖς, τὸ σῶμα χαίνον, ἦν ὅλος προσηλωμένος εἰς τὴν Λουίζαν, ἥτις ἐπανέλαβε μετὰ φωνῆς τρεμούσης.

— Φέρετε τὴν κόρην εἰς τὴν καλύβην διὰ νὰ πλύνῃ τὸ σῶμά της ἡ μητέρα της καὶ νὰ τῆς βάλλῃ τὸν τελευταῖόν της στολισμόν. Πάρε μαζὴ σου τὸ μικρόν σου χρυσοῦν περιδέριον, κόρη μου! διότι ἂν τὸ κρατήσω, ἡ θεωρία του θὰ μὲ κάμῃ ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην. Εἰς τὸ μανδάλιον τὸ ὁποῖον σοῦ εἶχα ἀγοράσει διὰ τὴν ἐορτὴν, ἰδοὺ ὅπου περικλείω τώρα τὰ μακρά σου μαλλιά. Καὶ συγχρόνως ἐρρίπτετο εἰς τὸ πτώμα τῆς θυγατρὸς της διὰ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ, καὶ ἔπειτα ἤρχισε πάλιν νὰ τὴν στολίζῃ. Ἀλλὰ τί εἶναι τοῦτο τὸ ὁποῖον λάμπει εἰς τὴν καρδίαν σου; Ἐν εἰκονισμάτιον... Ἡ μητέρα παρατηρεῖ, καὶ βλέπει τὴν εἰκόνα τοῦ κυρίου.

Εἰς τὴν ἐνθύμησιν ταύτην ὁ Κ. Ραμβέρτος κατὰ ταραχὴν, καὶ ἔκαμε κίνημά τι ὅπως διακόψῃ τὴν μαύρην· ἀλλ' αὕτη ἐξηκολούθησε μὲ πλειοτέραν παρὰ ποτε ἐξελψίν.

— Ἡ μητέρα κλαίει ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς θυγατρὸς της· ἐκσπᾷ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, καὶ κυλίστα εἰς τὴν γῆν φωνάζει, θρηνεῖ, καὶ ὁ κύριος λέγει εἰς τὸν ἐπιστάτην — ἄς μὴ δουλεύῃ αὕτη ἡ γυναῖκα! ἄς υπάγῃ ὅπου θελήσῃ, εἶναι τρελλή! Τότε ἡ μητέρα ἀφίνει τὸ κατηραμένον χωρίον· ἔζησε μὲ τοῦ; δραπετὰς μαύρους εἰς τὰ σπήλαια τῶν βουνῶν, καὶ οἱ σύντροφοί της, μαθόντες, τί εἶχεν ὑποφέρει, τὴν ἐδίδασκον πῶς νὰ ἐκδικηθῇ.

Λαλούσης περὶ τῆς νεάνιδος, ἥτις εἶχεν ἀποθάνει θύμα τοῦ πρὸς τὸν κύριον αὐτῆς ἔρωτός της, ἡ φωνὴ τῆς Λουίζης ἔτρεμεν ὑπὸ φιλοστοργίας σπαραξικαρδίου, καὶ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν της κατέρρεον· εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἀγρίας ἐκείνης ἔβλεπε τις ζωηρῶς εἰκονιζομένης· τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀπελπισίαν μητρὸς. Καὶ ἡ μὲν Ρόζα καίτοι ὑπὸ τῆς περιεργείας κατεχομένη, περιέμενε μὲ εἰδός τι τρόμου τῆς ἱστορίας ταύτης· τὸ τέλος ὁ δὲ πατήρ της τοὺς τελευταίους τῆς Λουίζης συλλογισμένους λόγους, οὐδ' ἐφαντάσθη καὶ νὰ τὴν διακόψῃ, ὅταν αὕτη μετὰ σιωπὴν στιγμιαίαν, ἐπανήρχισε μὲ τόνον φωνῆς πένθιμον καὶ ἀπειλητικόν.

— Ἡ παρὰ τῶν ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωρίον ὅπου ἐορτάζουν τὴν βάπτισιν τῆς θυγατρὸς τοῦ κυρίου. Πόσον ἡ μητέρα εἶναι εὐτυχὴς καὶ υπερήφανος, πόσον τὸ προσωπὸν της ἀπυγάζει χαρὰν, Θεέ μου! πόσον ὁ κύριος εἶναι εὐτυχὴς! Ἀλλ' ὅμως τρεῖς ἡμέρας ὕστερον ἡ γυναῖκά του πίπτει ἀσθενῆς, τὸ χέρι τις καίει καθὼς τὸ ἐδικόν σου, κυρία Ρόζα! αἱ παρσιὰί της κοιταίνονται, χωρὶς νὰ ἤξούρῃ πόθεν προσέρχεται ἡ ἀσθένειά της, ὡς σὺ, κυρία Ρόζα. Δέσποτα, ὑπαγέ την εἰς Γαλλίαν μὲ τὸ παιδίον της διὰ νὰ τὴν ἰατρῶσιν οἱ ἰατροί. Ὁ Κύριος ἀναχωρεῖ, ἀλλ' ἰδοὺ

ἐπιστρέφει χωρὶς τὴν γυναῖκά του. Μόνοι οἱ μαῦροι γνωρίζουν νὰ προλαμβάνουν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δηλητηρίου, τὸ ὁποῖον προηγουμένως ἔδωσαν. Δέσποτα, ἡ σύζυγός σου ἀπέθανε· διατὶ ἐλησμονήσας τὴν νέαν κόρην ἡ ὁποία εἶχε ῥιφθῇ εἰς τὸ βάθος τοῦ χειμάρρου καὶ τὴν ζώσαν ἀκόμη μητέρα της;

— Ἀθλία! ἀνέκραξεν ὁ Κ. Ραμβέρτος, πνιγόμενος ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, θὰ ἐκδικηθῶ.

— Ἀκόμη δὲν ἐτελείωσα, ἀπεκρίθη ἡ μαύρη χωρὶς νὰ πτοηθῇ διὰ τὰς ἀπειλάς ταύτας. Ἡ κόρη μου ἦν δεκαεὶς ἐτῶν ὅταν ἀπέθανε· δέσποτα, ἡ ἐδική σου ἐφύλαξε τὴν ἡλικίαν ταύτην, εἶνε νέα, εἶνε ὡραία, ἀγαπᾷ ὡς τὸ τέκνον μου... λοιπὸν, ὑπαγέ την εἰς Γαλλίαν.

— Ἄ! διατὶ νὰ μὴ κρατῶ ὅπλον τι, ἐβρυχήθη ὁ μαρκέσιος, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὴν ζώνην του.

Ὁ καγχασμός τὸν ὁποῖον ἡ μαύρη εἶχεν ἐκπέμψει κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς σκηνῆς ταύτης, ἀντήχησεν ἄπαξ ἀκόμη. Ἡ Λουίζα ἔτεινε πρὸς τὴν Ρόζαν τοὺς ἰσχνούς αὐτῆς βραχίονας, ἔπειτα δὲ ἐπήδησε μὲ εὐστάθειαν ὅλως νεανικὴν τὴν διαχωρίζουσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ δάσους χαράδραν. Ὁ Κ. Ραμβέρτος ἠθέλησε νὰ ῥιφθῇ κατόπιν αὐτῆς, ἀλλ' ὁ Ταμαριέζ τὸν ἀνέστειλε.

— Δὲν εἶσαι σὺ, αὐθέντα, τῷ εἶπεν, ὅπου θὰ τὴν φθάσῃς εἰς τὸ δάσος ἐν καιρῷ νυκτός, πρέπει νὰ περιμένῃς.

— Ἀδύνατον, ἐπανέλαβεν ὁ μαρκέσιος μετὰ μανιώδους ὀργῆς· ἀκολουθεῖ μου.

Ἐν τῇ παραφορᾷ του, ὁ Κ. Ραμβέρτος εἶχε λησμονήσῃ τὴν θυγατέρα του· ἡ Ρόζα ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας του φοίττουσα. Ἄς φύγωμεν, ἀνέκραξεν, ἄς φύγωμεν, ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐδηλητηριάσθην. Καὶ μὲ σπασμωδικὸν κίνημα ἐδείκνυε τὸ σκῆνωμα.

Ἐδέησε λοιπὸν νὰ ἐπαναφέρωσι τὴν Ρόζαν εἰς τὴν Γινεστέραν· εἰς τοιαύτην δ' εὗρίσκατο ἐξασθενήσεως κατὰστασιν ὥστε τὴν ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κλίνης της χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι ἀντελαμβάνετο τῶν περὶ αὐτὴν γενομένων. Τὸ πνεῦμά της εἰς παράνοικαν ἦτο βεβηρωμένον. Καθ' ὅλην τῆς νυκτός τὴν διάρκειαν, ὁ μαρκέσιος οὐδὲ στιγμὴν ἄφησε τὸ προσκεφάλαιον τῆς θυγατρὸς του, ἥτις ἐφαίνετο παλαιούσα κατ' ἐφιάλτου φρικώδους· ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦν ἐντελὼς εἰς ἐκυτὸν ἥρώτα ἐκυτὸν ἂν ἡ τρομερὰ ἐκείνη σκηνὴ ἦν ἀληθινή, ἂν ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἔβλεπεν ἀποθνήσκουσιν παρὰ τὸ πλεονόν του, ἦν αὕτη ἡ θυγάτηρ του, τὸ κέντρον τῶν ἐλπίδων του, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ πιστεύσῃ τὴν δυστυχίαν του ὡς πραγματικὴν, ἀλλ' ἤθελε νὰ πεισθῇ ὅτι ὄνειρον ἦν τὸ βασανίζον αὐτὸν, καὶ ἤθελε διασκεδασθῇ ἡλπίζον ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε κάμει τὸν ἀθῶον τῆς τιμωρίας τοῦ ἀμαρτήσαντος κοινωνόν· ἡ ὀδυνηρὰ δὲ τῶν ἰδεῶν τοῦ ἀλληλουχία παρίστη τὴν Λουίζαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἡ λύσσα τὸν ἐρρίπτε σχεδὸν εἰς παραφροσύνην. Οἱ χαρακτῆρές του ἐκινούντο σπασμωδικῶς καὶ τὰ μέλη του συνεσπῶντο. Ἄπασαι αἱ τόσον διάφοροι καὶ

πόσον σπαρακτικά συγκινήσεις του, τὸν ἔκαμνον ν' ἀνασκήρῃ ἐν τῷ μέσῳ εἶδους τινὸς ὕπνου, ἢ μᾶλλον ἀποναρκώσεως, εἰς ἣν τὸν εἶχε βυθίσει ὁ κόπος. Ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἐπίπονον ταύτην ἀνάπαυσιν ἡδυνήθη ἐπὶ πολὺ ν' ἀπολαύσῃ. Περὶ τὴν αὐγὴν ἠγέρθη. Ἡ Ρόζα εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἡσυχίαν τῆς· εἰς διάστημα ὥρων τινῶν ἐκοιμήθη ἡσύχως. Ἀκολούθως ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς κατατετραγμένη. Ὁ πατήρ τῆς ἐκίθητο παρ' αὐτῇ. Αἱ σφοδρὰ ἐντυπώσεις, ὅς, καθ' ὅλην τὴν τρομερὰν ἐκείνην νύκτα, εἶχεν ὑποστῇ, διεγράφοντο εἰσέτι ἐπὶ τῆς φυσιολογίας του. Ἡ Ρόζα δὲν ἡδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της.

— Πάτερ μου, εἶπεν εἰς τὸν μαρκεσίον, διατί νὰ ὑποφέρῃς περισσότερον παρ' ἐμέ; ἐγὼ ἔλαβ' αὖ τὰ πάντα πρὸ ὀφθαλμῶν.

Ἐν τούτοις ὁ Ταμαριεζ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ μαρκεσίου καὶ τῆς θυγατρὸς του εἰς τὴν κατοικίαν, δὲν εἶχε μείνει παρὰ τοῖς κυρίοις αὐτοῦ. Ἀς τὸν ἀκολουθήσωμεν ἄρα εἰς τὴν ὁδοπορίαν ἣν ἐπεχείρησε.

Δύο λεύγας ἀπὸ τῆς Γινεστέρας, ὑπ' εὐρυχώρων περικυκλούμενον δασὼν, ὑψοῦται τὸ Μαῦρον Μόρνον, κρημνώδης καὶ ἔρημος κορυφὴ διασχιζομένη ὑπ' ἀπείρων χειμάρρων, διὰ τῆς συρροῆς τῶν ὁποίων γεννῶνται τῆς νήσου οἱ ποταμοί. Μόνος δὲ τῶν ὑδάτων καὶ τοῦ ἀνέμου ὁ κρότος ἀντηχεῖ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ταύτῃ. Οὐδεὶς εἰς τὰ ἄγρια ταῦτα μέρη ἐπισκοινδυνεῖ, ἐκτὸς δούλου τινὸς φυγάδος, ἄσυχον ἐπιζητούντος εἰς τὰς ῥαγάδας τοῦ βράχου. Καὶ ὅμως, περὶ τὰς πρώτας τῆς αὐγῆς λάμψεις, ἡδύνατο τις νὰ διακρίνῃ ἀνθρωπὸν τινα βυθίζοντα διὰ τῶν κρημνῶν καὶ φαινόμενον ὅτι διευθύνετο πρὸς τὴν εἰσόδον σπηλαίου τινός, ὅθεν ἐξήρχετο ὀλίγος καπνός. Καὶ ὅτε μὲν ὑπερπηδῶν τὰ βάραιθρα, ὅτε δὲ ὀλισθαίνων ἐπὶ τῶν ὀμαλῶν τοῦ βράχου πλευρῶν, ὁ ὁδοιπόρος ἔφθασεν εἰς τὸ τέμας τῆς πορείας του. Ἦν δὲ τοῦτο σπήλαιόν τι, πρὸς ὃ ἔφερε στενωπάτη τις πάροδος ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας ἔχαινον δύο τῶν βαθυτέρων τοῦ ὄρους ἀβύσσων. Φθάσας εἰς τὴν στενὴν ταύτην εἰσόδον, ὁ μαῦρος ἔκλινε πρὸς τὴν γῆν καὶ ἤρχισε νὰ ἔρπῃ ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ σπήλαιον. Χονδροειδῆ τινα ἄγρια, λίθος μεμυρισμένος ὑπὸ τοῦ πυρός, καὶ κλίνη τις ἐκ φύλλων ξηρανθέντων πλέον, ἀπῆρτιζαν τὴν ἐνδόμησιν τῆς πενθίμου ταύτης διαμονῆς. Εἰς τὸ βάθος δὲ τοῦ σπηλαίου γραῖά τις μαύρη ἦν ἐξηπλωμένη. Οἱ φλογεροὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον ἐν τῷ σκότει, καὶ διακεκομμένας ἐπιθύριζε λέξεις. Οὐδόλως δὲ παρετήρησε τὴν παρούσαν τοῦ ξένου, διότι, βαθυμυδὸν ζωογονουμένη, ἔφαλεν ἀλλόκοτόν τι καὶ ἀσύνδετον ἄσμα· ἀκούων τις τοὺς ποικίλους τῆς φωνῆς της τονισμοὺς, θὰ ἔλεγεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς συνδιάλεξιν μετ' ἀοράτου τινὸς ὄντος.

— Ἀπῆλθῃς τὴν νύκτα ταύτην, ἔλεγεν, ἔνα νέον λευκὸν, ὅστις μ' ἠρώτησε ποῶς εἶνε ὁ φέρων πρὸς τὴν Γινεστέραν δρόμος. Τὸν ἀνεγνώρισά, καὶ

τῷ εἶπον. Σπεῦσον· νὰ ὑπάγῃς νὰ ἔδῃς ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν ωραίαν Ρόζαν· μετ' οὐ πολὺ θ' ἀποθάνῃ, διότι ἐγὼ τὴν ἐφαρμάκισα. Ἡ σφαῖρα τοῦ πυρεθόλου του διεπέρασε τὸ στήθος μου, ἀλλ' ἡ γλῶσσά μου τῷ ἤνοιξε σκληροτέραν πληγὴν.

— Πάσχω, ἐπανέλαθεν ἡ γραῖα καταπνίξασα φωνὴν ὀδύνης, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι θὰ ὑποφέρωσι βάσανον μακροτέρην τῆς ἐδικῆς μου. Δέσποτα, μακροχρόνιος ἔσεται ἡ ἀγωνία τῆς θυγατρὸς σου. Φυγάδες μαῦροι, ὅταν τὸ βράδυ ἔλθῃτε ν' ἀνάψετε ἐπὶ τοῦ ὄρους τὸ μυστηριώδες πῦρ καὶ εὕρητε τὸ πτώμα μου, μὴ κλαύσητε. Ἡ Λουίζα ἀποθνήσκει εὐχαριστημένη, διότι ἐξεδικήθη.

Ὁ μαῦρος ἐν τούτοις ἦν γονυπετὴς ἐνώπιον τῆς θνησκούσης, καὶ τῇ ἔλεγε με φωνὴν ἱκετευτικήν.

— Ἀναγνώρισε τὸν υἱόν σου, πρέπει ἀναγκαίως νὰ τὸν ἀκούσῃς!

Εἰς τὸν ἔχον τῆς φωνῆς ταύτης, ἡ Λουίζα ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της, ἠτένισε τὸν μαῦρον ἐπὶ μακρὸν, καὶ ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ Ταμαριεζ.

— Ὁ ἴδιος, ἐπανέλαθεν αὐτὸς μετ' ἐνεργείας· ὁ ἴδιος, ὁ υἱός σου.

— Καὶ τί ἔρχεται νὰ ζητήσῃ ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ γραῖα. Ἡ μνήμη τῇ εἶχεν ἐπανέλθει.

— Ὁ μαῦρος εἶναι ἡ σκιὰ τῆς νέας λευκῆς. Ἄν αὐτὴ ἀποθάνῃ, πρέπει καὶ αὐτὸς μετ' αὐτῆς νὰ ἐκλείψῃ. Ὁ Ταμαριεζ ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὸ φυτὸν, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ τὴν σώσῃ.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ τὴν κάμῃς νὰ ζήσῃ δι' ἄλλον, δι' ἐκεῖνον, ὅστις μ' ἐφόνευσεν;

— Ἡ μήτηρ μου θὰ ἐπληρώθῃ ἡ ἰδίᾳ πεσοῦσα ἐπὶ βράχου τινὸς τὴν νύκτα. Ἐκεῖνος δὲ περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ, ἀνεχώρησε, καὶ ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐπανέλθῃ.

Ἡ γραῖα ἐξέπεμψεν ἓνα τῶν οικείων ἐκείνων αὐτῇ καγχασμῶν. Εἰς τὸ κίνημα δὲ τοῦτο ἡ πληγὴ της ἤνοιχθη καὶ ποταμυδὸν τὸ αἷμα κατέρρευσε, καὶ ἐξηντημένη κατέπεσεν αὐτὴ ἐπὶ τῆς κλίνης της.

— Τὸ ἀντιφάρμακον, ἀνέκραγεν ὁ Ταμαριεζ, τὸ ἀντιφάρμακον!

Ἀλλ' ἡ Λουίζα, συναθροίσασα ὅλας αὐτῆς τὰς δυνάμεις ὅπως ἔγερθῇ ἀπαξ ἀκόμη, ἔρριψε πρὸς τὸν μαῦρον βλέμμα, ἐν ᾧ εἰκονίζετο ἀδιαλλακτικὸν τὸ μῖσος.

— Ἦλθεν ἤδη καὶ ἡ ἐδική μου σειρά νὰ ἀποκριθῶ, εἶπε· ποτέ! ποτέ!

Ὁ Ταμαριεζ, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἤρπασε τὸν βραχίονα τῆς γραίας, καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας τῇ ἐξήτησε καὶ πάλιν τὸ ἀντιφάρμακον.

— Ἀπειλεῖς τὴν μητέρα σου, τῷ εἶπεν ἡ Λουίζα, ἥτις ἀνέπνεε πλέον ἐναγωνίως· ἀλλὰ δὲν σὲ φοβοῦμαι, διότι ἀποθνήσκω!

Καὶ πραγματικῶς ἀπὸ τὸ στήθος της δὲν ἐξῆλθε πλέον παρ' ὑπόκωφός τις ῥήγχιος, καὶ τὸ βλέμμα της ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμεινεν ἀτενὲς καὶ ἀκίνητον· ἔφερεν ἀκολούθως τὰς συνεσταλμένας αὐτῆς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους της, καὶ κραυγὴν ὤζει·

αν ἐξέπεμψεν. Ἡ κραυγὴ αὕτη ἦν τὸ τέλος τῆς ἀγωνίας τῆς.

Ὁ μαῦρος ἔφυγεν ἀπὸ τοῦ σπηλαίου χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ῥίψῃ τὸ βλέμμα ὀπίσω του· κατέβη τὸ ὄρος ὡς παράφρων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους ἔτρεξεν, μέχρις οὗ τέλος ἀπὸ τὴν κορυφὴν βράχου τινὸς εἶδε πρὸ ποδῶν του τὴν θάλασσαν. Πλοῖον τι ἦν ἐπὶ τὴν ἄγκυραν. Λάμψις τις ἀμυδρά, ἦν νέφος καπνοῦ περηκολούθησε, ἐξῆλθε τῶν θυρίδων αὐτοῦ, καὶ ὑπόκωφος κανονοβολήματος ἠκούσθη ἡχώ. Ὁ Ταμαριεὺς ἐπανελάβε τὴν παρείαν του καὶ πρὸς τὸ πλοῖον διευθύνθη.

Ἄμα δ' ἔφθασεν ἐκεῖ, τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, ὅπερ προσέβλεπε τὴν ὁρασίην του, ἦτον ἄνθρωπός τις ἐκτάδην ἐπὶ τῆς ἄμμου κείμενος, καὶ ἔχων παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ πυροβόλον. Ἡ ἐνδυμασίᾳ του δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ παρὰ εἰς τὸ νὰ κάμῃ τὸν Ταμαριεὺς νὰ τὸν παρατηρήσῃ. Μόνον δὲ σκιαδιδὸν ἐπίκηρον, ὅπερ εὔρεν εἰς βημάτων τινῶν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν παρέσχεν αὐτῷ ἀφορμὴν νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ ἄγνωστος ἀνῆκεν εἰς τὸ πλήρωμα τοῦ τῆν παραλίαν περκαπλέοντος πλοίου. Κατὰ συνέπειαν ἄρα τῆς ὑποθέσεως ταύτης, τὸ κανονοβόλημα, ὅπερ εἶχε ῥίψει, ἦν ἀναμφιλέκτως σημεῖον προσκλήσεως. Ἐπὶ τῇ πεποιθήσει δὲ ταύτῃ, ὁ μαῦρος ἔδεσε τὸ μανδύγιόν του εἰς τὴν ἄκρην τοῦ πυροβόλου, τὸ ὅποιον εἶχε λάβει ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐπειράθη, σείων αὐτὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἐκ τοῦ πλοίου σκοποῦ. Ἡ προσπάθειά του δὲν ἀπέτυχε, καὶ λέμβος ἐφθασε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὑπὸ τεσσάρων ἐλαυνομένη κωπηλατῶν, ἔφθασε μετ' ὀλίγας στιγμῆς εἰς τὸ μέρος εἰς ὃ εὐρίσκειτο ὁ Ταμαριεὺς.

Ὁ ἄγνωστος ἐν τούτοις οὐδὲν εἶχεν εἰσέτι παρῆξει σημεῖον ζωῆς. Ὁ Ταμαριεὺς ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς καρδίας ἐκείνου καὶ ἠσθάνθη αὐτὴν κινουμένην. Ἐδραμε λοιπὸν πρὸς πηγὴν τινα ῥέουσιν πλησίον τοῦ δάσους. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του ὑπήγειρε τὴν ἐπὶ τῆς ἄμμου κεκλιμένην κεφαλὴν· ἀλλὰ μόλις τοὺς χαρακτῆρας αὐτῆς ἀνεγνώρισε, καὶ τὴν ᾤκησε νὰ ἐπαναπέσῃ μετὰ φρίκης ἀπομακρυνθεῖς, ὥσαντι ἐξ ἀπροσεξίας ὅφιν εἶχεν ἐγγίσει. Ἀνεξήγητον αἰσθημάτων διαφόρων κράμα, ἀλλόκοτος ἐκπλήξεως καὶ μίσους ἐκφρασίς ἀπῆστραψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Σκεφθεὶς δ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἤρπασεν ἀπὸ τῆς ζώνης του ἐγχειρίδιόν τι. Ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν κατέφερεν ἤδη τὴν πληγὴν, ὁ βραχίον του ἀκουσίως ἐστάθη. Ἐπὶ μίαν ἀκόμη στιγμὴν, ὥσπερ ταλαντευόμενος, περιέφερε τὴν λεπίδα ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ θύματός του, ἔπειτα δ' ἔρριψεν ἀφινιδίως τὸ ὅπλον μακρὰν αὐτοῦ.

— Ὁχι, εἶπε, θὰ ὑποφέρῃ ἐκείνη πολὺ.

Καὶ ὁ Ταμαριεὺς πᾶσαν ἐχθρικήν ἰδέαν ἀποβαλὼν, δὲν ἐσκέπτετο πλέον παρὰ πῶς νὰ σώσῃ ἐκείνον, ὃν πρὸ μιᾶς στιγμῆς εἶχεν ἀπειλήσει. Ἐπανέστρεψε λοιπὸν εἰς τὴν πηγὴν καὶ λαβὼν ὕδωρ, ἔρριψε σταγόνας τινὰς ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ. Ἡ ἀγαθοεργὸς αὕτη δράσας τὸν ἐξωοργόνησεν· οἱ

ὀφθαλμοὶ του ἠνοιχθήσαν, τὰ χεῖλη του ἐφέλλισαν διακεκομμένας τινὰς φράσεις... ἡ Ῥόζα... ἡ Γινεστέρα... ἡ Λουίζα... δὲν θέλω ν' ἀναχωρήσω... καὶ ἐκ νέου ἀπώλεσε πᾶσαν αἰσθησιν, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸν πλησίον αὐτοῦ ἱστάμενον μαῦρον.

Ἡ λέμβος εἶχε πλησιάσει. Δύο ναῦται ἀπέβησαν αὐτῆς, καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασαν πλησίον τοῦ Ταμαριεὺς.

— Εἶναι νεκρός; ἠρώτησεν ὁ εἰς τῶν ναυτῶν, βλέπων τὸ σῶμα ἐκτάδην ἐπὶ τῆς ἀκτῆς κείμενον.

— Πρέπει νὰ τὸ πιστεῦστωμεν, ἀπεκρίθη ὁ ἑτερος, ἀφοῦ δὲν ἤκουσε τὰ κανονοβολήματα, τὰ ὅποια ῥίπτομεν ἀπὸ τὸ πρῶν.

— Ὁ κύριος οὗτος ἀφίνει κάθε βράδυ τὸ πλοῖον, ἀπὸ ὁκτῶ ἡδὴ ἡμερῶν ὅπου ὁ ἄνεμος μᾶς ἀναγκάζει νὰ λοξοδρομοῦμεν ἐπὶ τῆς παραλίας ταύτης, καὶ ὁ διάβολος ἡξέυρει ποῦ ὑπάγει. Καὶ πάντοτε ἡμεῖς εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ τὸν ἐπαναφέρωμεν. Κωπηλάτε, ναῦτα, διὰ τοὺς ἐπιβάτας! Τῇ ἀληθείᾳ ὁ πλοίαρχος εἶναι πολὺ περιποιητικὸς!

— Τώρα ὅμως πλέον θ' ἀπαλλαχθῶμεν ἀπὸ τὴν ἀγχαρείαν αὐτὴν, ἐπανελάθεν ὁ νεώτερος τῶν δύο ναυτῶν, ὅστις ἐφαίνετο καὶ φιλανθρωπότερος· αἱ! μπάρκα, (1) προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ταμαριεὺς, βοήθησέ μας νὰ μεταφέρωμεν αὐτὸ τὸ γομάρι, καὶ γρήγορα, διότι ὁ ἄνεμος πνέει. Χωρὶς τοῦ ἐπακράτου τούτου ἐπιβάτου θὰ εἴχωμεν ἤδη καμωμένας σωστάς δέκα λεύγας. Ἄν ἦναι ἀσθενής, ὁ χειρουργὸς θὰ τὸν θεραπεύσῃ· ἂν ἦναι νεκρός, ὑπάρχει εἰς τὸ πλοῖον ἱερεὺς διὰ νὰ τὸν θάψῃ ὡς χριστιανόν.

— Εἶναι λειποθυμημένος μόνον, φίλοι μου, ἀπάντησεν ὁ Ταμαριεὺς.

— Φίλοι! τοῦ διαβόλου τὸ μαυροτσούκαλο, θάρρος! ἂν εἶχα καιρὸν διὰ χάσιμον θὰ σ' ἐμάνθανα πῶς πρέπει νὰ ἐκφράζεσαι μετὰ τοὺς ἀνωτέρους σου.

Καὶ ἐδείκνυν ἐγέρων ναύτης τὸν γρόθον του μετ' ὀργῆς μανιώδους. Κατατεθέντος ὅμως τοῦ σώματος ἐν τῇ λέμβῳ, θὰ ἐξετέλει ἴσως τὴν ἀπειλήν του, ἂν ἡ εὐστάθεια τοῦ μαῦρου δὲν τὸν ἀπεδείλιζεν. Ἡ λέμβος τέλος ἀνήχθη εἰς τὸ πέλαγος. Ὁ Ταμαριεὺς ὅμως περιέμεινε μέχρις οὗ τὸ πλοῖον ἐγένετο ἄφαντον εἰς τὸν ὀρίζοντα, καὶ οὕτως ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Γινεστέραν. Φθάσας δὲ διηγῆθη εἰς τὸν μακρέσιον τὸν θάνατον τῆς Λουίζης, ἀπεσιώπησεν ὅμως πάντα τὰ λοιπὰ.

Ὁ ἰδιοκτῆτης τῆς Γινεστέρας ἐν τούτοις εὐρίσκειτο εἰς τὴν τρομερὰν θέσιν ἐκείνων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀπροσδόκητος καταστροφὴ ἀφαιρεῖ αἴφνης πᾶσαν αὐτῶν τὴν εὐδαιμονίαν. Τὴν ἀπελπισίαν του εἶχε διαδεχθῇ νάρκωσις ἀπαισία. Ὅσον δὲ διὰ τὴν Ῥόζαν, αὕτη ἐξῆλθε ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἀδιαλείπτου ὀνείρου καὶ ἐπίστευε μὲν ἐξ ἐνός τὴν πραγματικότητα τῶν περικυκλούντων αὐτὴν κινδύνων, δὲν ἀπέκρουεν ὅμως ἀφ' ἑτέρου τὴν πλάνην τοῦ νὰ τοῦ νομίξῃ διὰ σκεδασθησομένων μίαν ἡμέραν. Ὀλίγιστοι ἔμαθον τὴν τύχην αὐτῆς, διότι ἡ περισκεψικὴ, ἥτις

(1) Ἐπίθετον διδόμενον εἰς τοὺς μαῦρους.

εἶχεν ἐμποδίσει τὸν μαρκέσιον τοῦ νὰ τιμωρήσῃ τὴν Λουίζαν παρησία, ἡ περίσκεψις αὐτῆς, ἥτις ἀποβαίνει συμφέρον πολιτικὸν ἐν ταῖς ἀποικίαις, τὸν ἠνάγκαζον νὰ διατηρήσῃ τὸ σκληρὸν τοῦτο συμβεβηκὸς ὅσον πιθανόν, τοσοῦτον καὶ μυστικόν. Διότι τὸ δηλητήριο ἐστὶν τὸ ὄπλον πρὸς τὸ προσφεύγουσιν οἱ δούλοι συχνότατα, ὁσάκις θέλουν νὰ ἐκδικηθῶσι. Γνωστὴ δὲ εἶναι ἡ κατέχουσα αὐτοὺς ἐρεθιστικὴ μανία. Ἡ ἐλαχίστη ἄρα ἀδιακρισία ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἠδύνατο νὰ γίνῃ αἰτία τοῦ νὰ διαδοθῇ ἐξ ἐνὸς μόνου ἐγκλημάτος ἐπιδημία. Ἡ στενοχωρία λοιπὸν ἐν ᾗ ἦν ἠναγκασμένος νὰ ζῇ, ἠῶξανεν ἐπὶ τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ὁ Κ. Ραμβέρτος εἶχε τοῦ ν' ἀφήσῃ τὸν Ἅγιον Δομίγγον. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὑπῆγαγε συχνάκις εἰς τὴν πόλιν. Ἐπιστρέφων δὲ κατεσκόπευεν ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων τῆς θυγατρὸς του τὰς προόδους τῆς νόσου. Ὁ δύστηνος! ἤθελε νὰ μένῃ πάντοτε παρ' αὐτῆς, καὶ ἡ θέα τῆς ἀνεύρου τοῦς πόνους του. Τηκόμενος ὁ ἴδιος ὑπ' ἀδιαλείπτου ὀδύνης, συνήθιζε τὰς τελευταίας δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι τῷ ἔμμενον, ὅπως παλαιά κατὰ τῶν βασιάνων. Ὁ δὲ Ταμαριεζ διέμεριζε τὰς φροντίδας καὶ ἐπιμελείας αὐτοῦ μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς κόρης· καὶ ἡτυχος μὲν ἦτο κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ ἀμερίμνος μάλιστα, ἀλλὰ τὴν νύκτα, ὅταν μόνος εὐρίσκατο ἐν τῇ καλύβῃ του κεκλεισμένος, ὁ ἀκηδὴς αὐτὸς, ὁ ψυχρὸς, εἰς χειμαρρὸν δακρύων ἐπνίγστο, σφίγγων ἐπὶ τῆς καρδίας του τὸ κυανοῦν τῆς Ρόζης μανδῆλιν.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως ἔφθασεν ἤδη. Ὁ μαρκέσιος, ἡ θυγάτηρ του καὶ ὁ Ταμαριεζ, ὅστις ἠθέλησε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ἄφησαν τὸν Ἅγιον Δομίγγον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ πλοῦς ὑπῆρξεν εὐτυχής, καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας οἱ θαλασσοπόροι θὰ διακρίνον τὰ παράλια τῆς Γαλλίας, σφοδρὸς ὅμως ἄνεμος, αἰφνίδιον ἐγερθεὶς, παρῆσυρε τὸ πλοῖον ἀπὸ τὴν διεύθυνσίν του. Ἡ καταγίγς διήρκεσε τρεῖς ὅλας ἡμέρας. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Ρόζα δὲν ἐφοβήθη τὸν θάνατον· παρεκάλει δὲ μόνον τὸν Θεὸν ν' ἀποδώσῃ τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἐπιβάτας σώους εἰς τὰς οἰκογενεάς των. Ὁ δὲ Θεὸς ἐπήκουσεν αὐτῆς, καὶ ὁ Σαιντ-Βαστ ἐσώθη ἀντὶ ζημιῶν τινων καὶ μηνιαίας ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του ἀναβολῆς. Ὁ Κ. Ραμβέρτος, μὴ δυνηθεὶς ν' ἀντιπαλάτῃ πρὸς τοσαῦτα δεινὰ, ἠναγκάσθη νὰ μένῃ κλινῆρης· καὶ μόνον δ' ἐνόησε ὁσάκις ὁ ἄνεμος ἦν γαλήνιος καὶ ὁ οὐρανὸς αἵθριος, ὁ μακρὸς του [τὸν] μετέφεραν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· ἡ Ρόζα ἐκάθητο παρὰ τοὺς πόδας του καὶ ἐζήτηε νὰ τὸν ἀπατήσῃ διὰ τοῦ παιδρὸς καὶ ἀμερίμνου ἡθους τῆς. Ὁ γέρον οὗτος, ἐν ᾧ μετὰ βίας ἠδύνατο τις ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν μαρκέσιον Ραμβέρτον, ἡ νεᾶνις αὐτῇ, ἀναπαύουσα τὴν ὠχρὰν αὐτῆς κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ πατρὸς τῆς, ἐσχημάτιζον σκιαγράφημα εἰς τὴν θέαν τοῦ ὁποίου καὶ αὐτοὶ οἱ ναῦται ἠσθάνοντο ἑαυτοὺς συγκεκινημένους. Ὁ δὲ Ταμαριεζ συνήθως εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπ' αὐτῶν

ἐνοκλάζων, ἐθεώρει τὸ λυπηρὸν τοῦτο σύμπλεγμα, καὶ πάντοτε ἐζήτηε μέρος ὅθεν τὸ βλέμμα ἀνέτως νὰ δύναται νὰ βυθίζῃ ἐπὶ τῆς κυρίας αὐτοῦ. Πολύλακίς ἤδη ἡ Ρόζα εἶχε ταραχθῇ ἀπαντήσασα τὸ παράδοξον τοῦ μαύρου βλέμματος, καὶ ἐκάστοτε οἱ λόγοι τῆς Λουίζης «Ὁ ἔρω· εἰσέρχεται καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν μαύρων ὡς καὶ ἐν τῇ τῶν λευκῶν» ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην τῆς. Ἀλλὰ συλλογισθεῖσα ὅτι εἰς τὸ βλέμμα τοῦ δούλου ἀντανεκλάτο ἡ θλίψις, ἢ αἰσθάνεται τις ἀφίνων τὴν πατρίδα του, ἀδιαφόρησε καὶ ἔμεινεν ἥσυχος.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν δεινῶν τῆς κρυφία τις ἐλπίς ὑπεστήριζε τὴν Ρόζαν. Μόνη, ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος μετ' ἀνυπομονησίας τὰ βραδέως ὀπίσω αὐτῆς φεύγοντα κύματα. Καὶ ὅταν μὲν ταῖς ἐκρέμαντο χαλαρὰ ἐπὶ τῶν ἰστών, ὅταν ἀκίνητον ἔμμενε τὸ πλοῖον ἐπὶ τῆς γαληνιάας θαλάσσης, ἀνυπομόνως προσεδόκει τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ ἄνεμος ἤθελε πνεύσει. Ὅταν δὲ, ὑπ' οὐρίου ὠθοῦμενον πνεύματος, τὸ πλοῖον ἐπανελάμβανε τὴν πορείαν του, εὐτυχῇ ἠσθάνετο ἑαυτὴν, καὶ ἔλεγεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς — Ὡς τὸν ἐπανίδω!

Ἡ Κ. Νολλιέρ εἶχε προετοιμάσει διὰ τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ἀνεψίαν αὐτῆς κατάλυμα ἐν τῷ ἐν Παρισίῳ οἴκῳ τῆς. Ἡ Κ. Νολλιέρ ἐγνώριζε τὸν λόγον τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Ἐκαστος ἄρα δύναται νὰ συμπεράνῃ πόσον σκληρὰ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη αὐτῶν ἔντευξις. Μόλις φθάσας εἰς Γαλλίαν, ὁ Κ. Ραμβέρτος ἀνεῦρε μέρος τι τῆς παρελθούσης αὐτοῦ δραστηριότητος, καὶ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ νὰ σώσῃ τὴν θυγατέρα του ἠρώτο λείψανα δυνάμειος ἐκλιπούσης. Μολοντί δὲ ὅλοι οἱ εἰς τὸ νὰ θεραπεύσῃ τὴν σύζυγόν του πρότεροι αὐτοῦ ἀγῶνες μάταιοι εἶχον ἀποβῇ, οὐδὲν ἦττον ὅμως ἠλπίζε νὰ εὑρῇ μέσον πρὸς ἵασιν τῆς Ρόζης. Καὶ ἐπὶ τούτῳ οἱ διασημότεροι ἰατροὶ συνεκλήθησαν εἰς συμβούλιον· ἀλλ' οἱ μὲν συνεβούλευσαν περιήγησιν ἑτινα ἐν Ἑλβετίᾳ· οἱ δὲ, εὐφροσύνας, διασκεδάσεις· οἱ δὲ φιλαληθέστεροι διετήρησαν σιωπὴν. Ἡ Ρόζα προσεποιήθη ὅτι ἐδίδο μάλλον πίστιν εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν δύναμιν τοῦ δευτέρου μέσου τῆς ἐπιστήμης, καὶ μὲ μεγάλην τοῦ μαρκεσίου εὐχαρίστησιν, οἱ χοροὶ, αἱ μουσικαὶ συμφωνίαι, οἱ περίπατοι, τὰ θέατρα κατέστησαν ἡ μόνη αὐτῆς ἐνασχόλησις. Πανταχοῦ παρουσιάζετο, διότι πανταχοῦ ἠλπίζε νὰ τὸν ἀπαντήσῃ. Ἀλλ' ὅμως μετὰ τινα καιρὸν, ἔπασαι αἱ δυνάμεις τῆς Ρόζης· δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπαρκέσωσιν εἰς τὸ νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν ζωκρότητα, ἣν ἀνέπτυσσεν. Ὁ Κ. Ραμβέρτος ἀπέβαλε πᾶσαν ἐλπίδα ἀπατηλὴν, καὶ ὁ κύδος ἐρρίφθη. Ἡ κατάστασις τοῦ μαρκεσίου ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐχώρει ἐπὶ τὸ χειρόν· τὸ σῶμά του εἶχε κυρτωθῇ, καὶ αἱ κόγχαι τῶν ὀφθαλμῶν του ἐκοιλαινόντο ὁλόγν· οὐδ' ἤθελε δὲ νὰ προλάβῃ τὴν ἀνένδοτον ταύτην καὶ διηνεκὴ φθορὰν, ἥτις τὸν ἔφερεν εἰς τὸν τάφον, ὅπως μὴ παρὲξ ὑπονοίας περὶ τῆς ζωῆς του εἰς τὴν θυγατέρα του, ὁ ἄθλιος πατήρ! ἀλλ' ἀπεκάλει αὐ-

τὴν παροδικὴν δυσδιαθεσίαν προξενήθεισαν αὐτῷ ἐκ τῆς αἰφνιδίας τοῦ κλίματος μεταλλαγῆς. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην κατώρθωσε νὰ συμμερισθῶσι καὶ ἡ Κ. Νολλιέρ καὶ ἡ Ρόζα. Ἐσπέραν τινὰ ἐν τούτοις καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν συνηθροισμένοι ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ γέροντος. Ὁ Μαρκέσιος ἐκάθητο ἔμπροσθεν τραπέζης κεκαλυμμένης ὑπὸ ἐγγράφων. Ἡ ἀναπνοή του ἐφαίνετο δυσκολωτέρα παρὰ τὸ σὺν αὐτῷ αἱ χεῖρές του ἦσαν ψυχραὶ, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠναγκαζέτο νὰ ἀπομάσῃ τὸν νοσηρὸν ἰδρώτα, ὅστις κατέρρεε τοῦ μετώπου του.

— Ὁ Κ. Εὐγένιος Ραυμόνδος εἶναι φίλος εἰς ὅν δύναται νὰ βασισθῇ τις, εἶπεν ὁ μαρκέσιος ἀρξίζων τὴν συνδιάλεξιν. Ἡ Ρόζα ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Πιστῶς, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ μαρκέσιος, ἐξεπλήρωσε τὰς ὁδηγίας μου, διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ δύναμαι νὰ τὸν εὐχαριστήσω δι' ὅσας τῷ χρεωστώ χροῖτας; Ὁ ἐπιστάτης μου δὲν τὸν εἶδε παρ' ἄλλας μόνον καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ μ' εἴπῃ ποῦ νὰ τὸν εὑρῶ.

— Οὐδεὶς! εἶπεν ἡ Ρόζα θλιβερώς.

— Ἀνεχώρησεν ἀναμφιβόλως διὰ τὰς ἀποικίας. Αὐτοῦμαι πολὺ διὰ τοῦτο, διότι θὰ μ' ἐβοήθει εἰς τὸ ν' ἀσφαλίσω τὸ μέλλον σου.

Ἡ Ρόζα ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ πατρός της βλέμμα ὀδυνηροῦ θαυμασμοῦ, ὥσπερ τῷ ἔλεγεν, Καλῶς γινώσκεις ὅτι δὲν ἔχω τοιοῦτον.

— Ἀλῆες ἐν τοσούτῳ, τὰ ἔγραφα ταῦτα, κόρη μου, εἶναι ἡ κληρονομία σου τὴν ὁποίαν σοὶ ἀποδίδω. Ἡ θεία σου θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐπέχῃ παρὰ σοὶ τὴν θέσιν μητρός· θὰ εὕρῃ διὰ σὲ ὑποστήριγμά τι, προσάτιν τινά. Διότι ἡ φρικώδης αὕτη ἀσθένεια θὰ παρέλθῃ· ἔχω ἀνάγκην νὰ φέρω μετ' ἐμαυτοῦ τὴν παρηγορίαν ταύτην.

Ἡ Ρόζα, ἥτις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς βραδείας νόσου, ἡ ὁποία κατέτηκεν ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦς της τὸν πατέρα της, ποτὲ δὲν εἶχε φαντασθῇ ὅτι ἡδύνατο ἐξ αὐτῆς νὰ προκύψῃ εἰς αὐτὸν θάνατος, ἡ Ρόζα λέγομεν, τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσασα ἀνέκυψε τέλος ἀπὸ τῆς βεβαιότητός της, καὶ ἀπικαίᾳ τις λάμψις τὴν ἔκαμε νὰ ἴδῃ τὸ κίνδυνον, καί.

— Πάτερ μου! ἀνέκραξεν ὑπὸ τῶν λυγρῶν πνιγομένη, πάτερ μου! μ' ἡπάτας. Θεία μου στείλε νὰ ζητήσῃς τὸν ἱατρόν.

Ἡ Κ. Νολλιέρ ἠγέρθη ὅπως σημάνη.

— Τί ἔχεις λοιπὸν, πάτερ μου; Ὁμίλησε δι' ἀγάπην Θεοῦ!

— Δὲν ἔχω τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ μαρκέσιος με φωνὴν διακεκομμένην μὲν, ἀλλὰ εὐδιάκριτον. Ἐλα, τέκνον μου, νὰ σὲ σφίξω εἰς τὴν καρδίαν μου.

Ἡ Ρόζα ἔρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός της, ὅστις τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠσθάνθη ἐκυτὸν ὑπὸ μεγίστης ἀτονίας καταληθθέντα, καὶ εἰς εἰδός τι λειποθυμίας ἔπεσεν. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ ἱατρὸς εἶχε φθάσει.

— Ὁ δὲ τὸν σώσῃς, εἶπεν ἡ Ρόζα βλέπουσα αὐτόν· δὲν ἀποθνήσκει τις οὕτως.

Ὁ ἱατρὸς ἐπλησίασεν εἰς τὸν μαρκέσιον, καί, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τὸν ἔκαμε ν' ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις του.

— Ρόζα! ἀνέκραξεν ὁ Κ. Ραυμόνδος με φωνὴν βραχείαν, ἅμα ἐπανῆλθεν εἰς ἐκυτόν.

— Ἰδοὺ ἐγώ, πάτερ μου, ἐσώθης!

— Ρόζα, ἐπανέλαβεν ὁ ἐπιθάνατος με φωνὴν τῶσα ταπεινὴν καὶ τρέμουσαν, ὥστε ἡ ἀδελφή του, κεκλιμένη ἐπ' αὐτοῦ, μόλις ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀκούσῃ· ἐγὼ εἶμαι τῆς δυστυχίας σου αἷτιος. Τέκνον μου, εἰπὲ εἰς τὸν θνήσκοντα πατέρα σου ὅτι τὸν συγχωρεῖς.

Ἡ νεᾶνις ἐξέπεμψε φωνὴν ὑπόκωρον καὶ ἔρρίφθη εἰς τὰ γόνατα τοῦ πατρός της.

— Εὐχαριστῶ, Ρόζα μου! Ἀδελφὴ μου, εἰς σὲ καὶ πάλιν τὴν ἐμπιστεύομαι! Ἐπειτα δὲ ἐσίγησεν.

Ὁ ἱατρὸς, ὅστις εἶχεν ἀποσυρθῇ ἵνα μὴ διαταράξῃ τὴν τελευταίαν αὐτὴν συνδιάλεξιν, ἐπλησίασεν εἰς τὸ θρόνον ὅπου ὁ μαρκέσιος ἐφαίνετο ὅτι ἀνεπαύετο. Ῥίψας δὲ ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου του, εἶπεν εἰς τὴν Κ. Νολλιέρ, δεικνύων αὐτῇ τὴν ἔμπροσθεν τοῦ πατρός της γονυπετὴ Ρόζαν.

— Ἀπαγάγετέ την, κυρία, τετέλεσται!

Ἡμέρας τινὰς πρὸ τοῦ τραγικοῦ τούτου συμβάντος, ἡ Ἐστέλλα Τερράζ εἶχε γράψῃ πρὸς τὴν φίλην της ἐπιστολὴν τινὰ ἐν ἡ περιείχετο τὸ ἐπόμενον χωρίον...

.... « Ναι, φιλότατη μου Ρόζα, ὑπανδρεύομαι. Ἰδοὺ δὲ πῶς ἐγνώρισα τὸν κόμητα Βρεῦλ. Τὸν ῥόντα χειμῶνα τὸν εἶδον, κατὰ πρώτην φοράν ἐν χορῷ τινι, παρὰ τῇ ἐξαδέλφῃ μου. Τὸ γαληνιαῖον καὶ γλυκὺ βλέμμα του, τὸ εἶδος τῆς συστολῆς, τὸ ὅποιον ἐπὶ τῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ ἐπεκρέματο, εἴλκυσεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχήν μου. Πολλὰκις ἠρνήθη νὰ χορεύσῃ, ἀλλὰ πρὸς τὸ τέλος τοῦ χοροῦ, ἦλθε καὶ με προσεκάλεσε νὰ συγχορεύσωμεν. Τὴν ἐνδειξιν ταύτην τῆς ὑπολήψεως προτύμησα ὅλων τῶν θωπεϊῶν καὶ περιποιήσεων ὧν ἀντικείμενον ἤμην καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συναναστροφῆς. Μοὶ ἐλάλησε, καὶ ἠσθάνθη ἐκκυτὴν συγκινηθεῖσαν. Τῇ ἐπαύριον, ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν μητέρα μου. Αἱ εἰς τὴν οἰκίαν μας ἐπισκέψεις ἐγένοντο συχναί, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον πραγματικὴ εἰλικρίνεια ἀποκατέστη μεταξὺ ἡμῶν· μ' ὠμίλει περὶ τῶν δυστυχιῶν του, καὶ ἐγὼ, χωρὶς νὰ γνωρίζω εἰς τί συνίσταντο αὗται, ἐθεώρουν ὡς ἐλπίδα τὴν προσπᾶθαι τοῦ νὰ τὸν παρακαλέσω. Ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ μου με προσεκάλεσεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἐκεῖ μ' εἶπε, Νέος τις ἐζήτησε τὴν χεῖρά σου, ἀλλ' οὐδὲν ἠθέλησα νὰ ὑποσχεθῶ χωρὶς νὰ σὲ συμβουλευθῶ. Ὁ Κ. Βρεῦλ, ἀνέκραξα πάραυτα, μὴ δυνηθεῖσα νὰ ὑποκρύψω τὴν χαράν μου. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅπου σὺ ἡ ἰδίᾳ μ' ὑπαγορεύεις τὴν ἀπόκρισιν, ἣν ὀφείλω νὰ δώσω εἰς τὴν αἴτησιν ταύτην, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ μου μειδιῶσα. Τὴν

ἐσπέρην ταύτην, ὁ Κ. Βρέϋλ θὰ μάθῃ ὅτι ἀποδέ-
χσασαι τὴν αἰτησίαν του. Μεταξὺ μας, δύναμαι νὰ
σ' εἶπω ὅτι ποτὲ δὲν ὑπῆρξεν τόσον εὐτυχής. Τὴν
αὐτὴν ἐσπέρην πραγματικῶς, ὁ κόμητις ἔλαβε τὴν
εἰδήσιν ταύτην μετὰ θλίβερά· χαρὰς, ἔνεκα τοῦ
ὁποίου εἶχον τὴν νηπιότητα νὰ φανῶ λυπηθεῖσα
ἐγώ· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ἀκούσασα αὐτὸν νὰ λαλῇ
περὶ τῆς ἀγάπης· καὶ τῆς εὐτυχίας, ἣν μοι ὑπέσχε-
το, ἐθαῤῥύνηται. Ἦδη, ἀνεχώρησε πρὸς διευθέτη-
σιν τῶν ὑποθέσεων του. Ἐν τῇ ἐπανόδῳ του θὰ ὑ-
πογράψωμεν τὸ σύμφωνον. Θὰ ἔλθῃ· νὰ περάσῃς
ἡμέρας τινὰς ἐν Βρεταννίᾳ ὅπως παρευρεθῇς εἰς τοὺς
γάμους μου. Ἄνευ σοῦ, θὰ λείπῃ ἀπὸ τὴν εὐτυ-
χίαν μου τί. »

Δύο περίπου μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πα-
τρός της ἡ Ῥόζα εἶχεν ἐγκατασταθῇ παρὰ τῇ θείᾳ
της εἰς ἰδιοκτησίαν τινὰ παρὰ τὸν Ῥήνον κειμένην.
Ὁ πύργος ὕψουτο, ὡς ἡ Γινεστέρα, εἰς τοὺς πρό-
ποδας λόφου τινὸς, μεταξὺ πυκνῶν συστάδων κα-
στανεῶν. Τὸ δωμάτιον τῆς Ῥόζης ἠνοίγετο πρὸς
ἐξώστην, ὅθεν ἐξέλεπε τις τὸν ἐλικοειδῆ τῆς νήσου
δρόμον καὶ εἰς τὰς εἰς ὅζῳ ἀποληγοῦσας στέγας
τοῦ πύργου τῆς Κ. Τεῤῥάξ. Ἡ Ῥόζα ἠγάπα τὴν
θέσιν ταύτην· διότι τῇ ἀνεκάλει τὴν παιδικὴν αὐ-
τῆς ἡλικίαν. Ἡ θέα τῆς γαληνιαίας ἐκείνης φύσεως
ἀνέπαυε τὴν ψυχὴν της. Ἡ ἀπόγνῳσις αὐτῆς εἶχε
μεταβληθῇ εἰς μελαγχολίαν· καὶ, ὡς ἂν ἡ ὄψις
τῶν τόπων, ὅπου ὑπῆρξεν ἄλλοτε εὐτυχής, ἡδύ-
νατο νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὴν παρελθούσαν εὐτυχίαν,
ἥσθάνθη στιγμιαίως ὅτι ἀνέζη.

Τὸ ἔαρ ἦν τότε περὶ τὰ μέσα του. Ὡραίαν τινὰ
ἡμέραν περὶ τὴν δαίλην, δύο νεάνιδες περιεπάτουν
μεταξὺ διπλῆς σειρᾶς ἰτεῶν παρὰ τὸν ποταμὸν
ἐκτεινομένων. Ἡ μία, πενηθοροῦσα, βραδέως ἐ-
θαδίζε, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἴστατο ὅπως
ἀκολουθήσῃ μὲ βλέμμα ὄνειροπόλον τὸν ῥοῦν τοῦ
ὕδατος. Ἀσθενὴς ἐφαίνετο καὶ πάσχουσα, καὶ ὅμως
ἡ ἀσθένειά της νέον τῇ ἐδίδε θέλητρον, καὶ ἡ ἐπὶ
τῶν χαρακτήρων αὐτῆς ἐπικραυμαμένη ὠχρότης ἐ-
πληρῶνε τὴν καθαρότητά των. Βλέπων αὐτὴν τις
θὰ τὴν ἐνόμιζε μεγαλητέραν τῆς συντρόφου της,
ἂν καὶ ἀμφοτέραι τὸ αὐτὸ εἶχον γεννηθῇ ἔτος. Ἡ
δευτέρα, ζωηρὰ ἦν καὶ ἐλαφρὰ, μέλανα καὶ διά-
πυρον ἔχουσα τὸν ὀρθαλμὸν καὶ εἰς ἕκαστον αὐτῆς
κίνημα ἐπέλαμπεν ἡ χάρις τῆς νεότητος. Ἦδη δὲ
ἐπανηλημμένῳ, πειραθεῖσα νὰ σύρῃ τὴν σύντροφόν
της ἀπὸ τῆς ὄνειροπολήσεως ἐν ᾗ ἦτο βεβηθισμένη,
καὶ πάσας τὰς προσπάθειάς αὐτῆς ἀνωφελεῖς βλέ-
πουσα, μετὰ δυσχεραίνοντος ἤθους ἀπεμακρύνθη.
Ἀλλ' ἡ ἑτέρα, τὴν δυσχερεσίαν της παρατηρή-
σασα, τῇ εἶπε μὲ τόνον φωνῆς ἐξ ἡμισείας σπου-
δαῖον καὶ ἐξ ἡμισείας ἐλαφρόν.

— Σὲ λυπῶ, ἀγαθὴ μου Ἐστέλλη, συγχώρη-
σαί μου.

Ἡ δ' Ἐστέλλη τὴν λαλήσασαν ἐναγκαλισθεῖσα
ὡς ἀδελφὴν.

— Πάσχεις, Ῥόζα, τῇ εἶπε θλίβερός, ὅλος ὁ
κόσμος τὸ βλέπει, ἀλλὰ τί ἔχεις, οὐδεὶς ἤξεύρει.
Ἀλλ' ἡ Ῥόζα δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἐμπιστεύσου εἰς ἐμὲ τὰς θλίψεις σου ἐπανε-
λαβεν ἡ Ἐστέλλη· δὲν εἶμαι πλέον παιδίον ἀφοῦ αὐ-
ριον ὑπὸνδρεύομαι. Καὶ ταῦτα εἰπούσης, αἱ λευ-
καὶ αὐτῆς παρειαὶ ἐκαλύφθησαν ὑπὸ ζῶητος ἐρυ-
θμήματος.

Ἡ Ῥόζα ὅμως εἶχεν ἐπαναπέσει εἰς τὴν μελαγ-
χολίαν της. Ἡ εὐτυχία τῆς φίλης της ἔφερεν εἰς
τὸν νοῦν της τὴν ἰδίαν ἐαυτῆς ὀδυνηρὰν θέσιν. Ἡ
ἐνθύμησις τοῦ Εὐγενίου Ῥαϋμόνδου παρουσιάσθη
εἰς τὸ πνεῦμά της. Ἰσως τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐ-
σκέφθη, διαπλέει τὰς θαλάσσας διὰ νὰ μὲ ζητήσῃ,
καὶ τὸ μέτωπόν της ἐπανέπεσε θλίβερός.

— Πάντοτε κατηρῆς, εἶπεν ἡ Ἐστέλλη μετὰ
παίσματος φιλικοῦ καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἦσαι φαι-
δρὰ διὰ νὰ ὑπογράψῃς εἰς τὸ συμβόλαιον. Ὁ Κ.
Βρέϋλ ἔφθασε μετὰ τῶν φίλων του, καὶ μετὰ δέκα
πέντε ἡμέρας θὰ λάβῃ χώραν ὁ γάμος μας.

Βήματα ἠκούσθησαν αἴνης εἰς τὴν πόρον.

— Ἡ μήτηρ μου στέλλει ἀναμνηστικὸν νὰ μὲ
ζητήσῃ, εἶπεν. Ἀλλ' ἀντὶ τῆς σεβασμίας καὶ ἐμ-
πεπασμένης κεφαλῆς τῆς οἰκονόμου της, εἶδε τὸ
μαῦρον πρόσωπον καὶ τὴν οὐλότριχα τοῦ Ταμαριέξ
κεφαλῇ.

— Πάντοτε εἰς τὰ βήματά σου, εἶπε ταπεινῇ τῇ
φωνῇ ἡ μνηστὴ τοῦ κόμητος εἰς τὴν Ῥόζαν, ἀπο-
φασιστικῶς εἶναι τὸ στοιχεῖόν τῆς οἰκογενείας σου.

Ὁ μαῦρος ταπεινότερος καὶ μὲ περισσότερον πα-
ρὰ ποτε σέβας, ἀπετάθη πρὸς τὴν κυρίαν του.

— Ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, εἶπεν, ἐγείρεται ἀνεμὸς
τις προξενῶν πυρετόν· ἡ Κ. Νολλιέρ παρκαλεῖ
τὴν Κυρίαν νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ἡ Ῥόζα λοιπὸν ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς Ἐστέ-
λλης καὶ ἀμφοτέραι ἐπέστρεψαν εἰς τὸν πύργον. Ὁ
δὲ Ταμαριέξ ὑπὸ τῶν ἰτεῶν καλυπτόμενος, ἠκο-
λούθει διὰ τοῦ βλέμματός τὴν κυρίαν του, ὡς τὴν
ἡμέραν καθ' ἣν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς γράϊας
Λουίζας τὴν εἶχε συνοδεύσει ἀπὸ τοῦ σκηνώματος.
Κατὰ τύχην δὲ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο στραφεῖσα ἡ
Ἐστέλλη, καὶ ἰδοῦσα τὰ βλέμματά του φλέγοντα ὀ-
πισθεν τῶν κλάδων.

— Παρατήρησε, εἶπε δεικνύουσα τὸν μαῦρον εἰς
τὴν φίλην της, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι μᾶς κατασκοπεῖ.

— Τρελλὴ ὅπου εἶσαι, τῇ ἀπεκρίθη ὁ Ῥόζα· κα-
λὴν ἐντάμωσιν τὸ βράδυ.

Τῇ αὐτῇ δὲ στιγμῇ, ἡ Ἐστέλλη εἶδε τὴν οἰκο-
νόμον της ἐρχομένην, καὶ αἱ δύο νεάνιδες ἀπε-
χωρίσθησαν.

Πραγματικῶς δὲ τὴν ἐσπέρην ἡ Κ. Νολλιέρ καὶ
ἡ ἀνεψία της ὑπῆγαν εἰς τῆς μαρκεσίας Τεῤῥάξ.
Εἰσελθούσαι εἰς τὴν αἴθουσαν, εὗρον ἤδη ὅλους
τοὺς προσκεκλημένους συναγμένους. Ἐν μεγάλῃ
μαῦρῃ στολῇ, ὁ συμβολαιογράφος ἴστατο ἐμπρο-
σθεν τραπέζης ὑπὸ τεσσάρων λυχνίων φωτιζομέ-
νης. Καὶ ἐκ τοῦ ἐνὸς μὲν μέρους αὐτῆς ἐκάθηντο ἡ
Κ. Τεῤῥάξ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου

γέρων τις ἐπέχων ἐν τῇ τελετῇ τὸν τόπον τοῦ ἀπὸ τίνος χρόνου ἀποθανόντος πατρὸς τοῦ κόμητος Βρέυλ. Οἱ συγγενεῖς, κατὰ μέγα μέρος γέροντες εὐγενεῖς ἐπαρχιώται διετῆρουν ὅλην αὐτῶν τὴν αὐστηρότητα, παρκαταγμένοι κυκλοτερῶς ἐν τοῖς θρόνοις αὐτῶν. Αἱ καίουςαι λαμπάδες ἐφώτιζον διὰ τῆς ἀσθενούς αὐτῶν λάμπειας τὰς οἰκογενεῖς ἀκὰς εἰκόνας, αἵτινες ἐκάλυπτον τοὺς τοίχους τῆς αἰθούσης καὶ ἐφαίνοντο καὶ αὐταὶ ἐπίσης ὅτι παρρυσκάντο ὡς μάρτυρες εἰς τὸ συνομολογηθῆσθαι μὲν ὁμόφωνον. Ἡ ὥραίτης τῆς μνηστῆς τόσον ἀντίθετος πρὸς τὸ γῆρας τῶν παρρυσκαμένων, ἡ ἀρχαιοπρεπὴς ἐκείνη αἰθουσα, ἥ τὸ σκότος δὲν ἠδύνατο ὅλα τὰ φῶτα νὰ διασκεδάσῃ ἐντελῶς, αἱ εἰκόνες τῶν προγόνων τοὺς ἀπογόνους τῶν κατοπευόντων, ἡ σιγὴ ἢ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέκοπτε μόνον γέροντός τινος ὁ ξηρὸς βῆξ, ἡ σοβαρὰ τοῦ συμβολαιογράφου στάσις, τὰ πάντα τέλος παρρυσκόντων ὅλον σεμνοπρεπὲς καὶ σέβας ἐμπνέον. Ἐν τούτοις ἡ θύρα ἠνοιχθῆ αἴφνης καὶ ἡ ὑποτρέμουσα γηραιὸν ὑπηρετοῦ φωνὴ ἀνήγγειλε τὸν Κ. κόμητα Βρέυλ.

Ἀπασα ἡ ὁμήγουρις ἠγέρθη ὅπως τὸν ὑποδεχθῇ. Εἰς τὴν εὐγενῆ ταύτην ὑποδοχὴν ἀπεκρίθη δι' εὐσεβοῦς χαιρετισμοῦ. Ἀποῦ δὲ προσέκλινε πρὸ τῆς Κ. Τερράζ καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς, περιέμεινε μετὰ σεβασμοῦ νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του ὅπως θέσῃ τὸ ὄνομά του ὑποκάτω τῆς πράξεως. Ὁ συμβολαιογράφος τέλος τῷ προσέφερε τὴν γραφίδα, καὶ αὐτὸς ἐπροχώρησε πρὸς τὴν τράπεζαν. Ἡ λάμψις τῶν λαμπάδων ἐφώτισεν ἰσχυρῶς τὸ πρόσωπόν του. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἔκυπτεν ὅπως ὑπογράψῃ, ὅξεια κραυγὴ ἀντήχησεν εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης.

Πάντες ἔδραμον πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἡ ἀπελπιστικὴ αὕτη κραυγὴ εἶχεν ἐξέλθει. Εκεί δὲ, ὁ κόμης, ὅστις πρῶτος εἶχε σπεύσει, ἀνεγνώρισεν τὴν Ρόζαν ὁλολύζουσαν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς θείας τῆς.

— Αὕτη ἐδῶ! ἀνέκραξεν ἐκπληκτός.

— Μ' ἠπάτησεν, ἐψιθύριζεν ἐκείνη ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων τῆς!... Πόσον εὐτυχὴς εἶμαι ἀποθνήσκουσα!...

Ὁ κόμης ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρά τῆς, ἀλλ' ἡ Ρόζα, ἐκτὸς ἐκυτῆς καὶ ἀποπεπλανημένη, ἤρπασε τὸν βραχίονα τῆς Κ. Νολλιέρ, καὶ ἔξω τῆς αἰθούσης τὴν ἔσυρε. Ὡς παρὰ φρον διέτρεξε τὴν ἀπὸ τοῦ πύργου χωρίζουσαν αὐτὴν πάροδον, καὶ ἐξηγνημένα θὰ ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς κλίμακος τῆς εἰσόδου, ἂν, ὡς ἐκ θαύματος, ὁ Ταμαριεζ δὲν εὗρίσκετο ἐκεῖ διὰ νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ.

Μετὰ τὴν φυγὴν δὲ τῆς Ρόζης, ὁ κόμης κινήθη νὰ ὑπογράψῃ τὸ σύμφωνον. Ἀυποθυμημένην ἐδέξας νὰ μεταφέρωσι τὴν Ἑστέλλην εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ἐφ' ὅλων τῶν προσώπων ἐπεφαίνετο ἡ ἐκπληξίς. Τί ἐσήμαιναν ἡ αἰφνιδία αὕτη ῥῆξις; Καθεὶς περιέμενεν ἐξηγήσιν τινα ἄλλ' ὁ Κ. Βρέυλ δὲν ἠθέλησε νὰ λαλήσῃ παρ' ἐνώπιον τῆς Κ. Τερράζ καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἐνῶ δ' ὁ κόμης εἶχε μετ' αὐτῶν τὴν συνδιάλε-

ξιν ταύτην, ἥς τὸ ἀποτέλεσμα θὰ μάθωμεν ἀκοιούσας, ἡ Ρόζα διηγέτο εἰς τὴν θείαν τῆς τὰ ἐν Ἀγίῳ Δομίγγῳ συμβάντα μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Εὐγενίου Ραυμόνδου. Ἡ στιγμὴ δὲν ἦτο κατάλληλος ἵνα ζητήσωσιν ν' ἀνακαλύψωσι πῶς ὁ νέος δικηγόρος εἶχε μεταμορφωθῇ εἰς εὐγενῆ κόμητα. Ἡ Κ. Νολλιέρ ἠρέσθη ἄρα εἰς τὸ νὰ κλαύσῃ μετὰ τῆς ἀνεψίας τῆς. Δυστυχὲς παιδίον, τῇ εἶπεν ἀφ' ἑνὸς αὐτῆς, ὅταν τὴν ἴδε διατεθειμένην εἰς τὸ νὰ λάβῃ ὀλίγην ἀνάπαυσιν. Ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ σοὶ δώσῃ τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς, ὡς ἂν δὲν ἦσαν ἀρκετοὶ οἱ τοῦ σώματος.

Κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς ἡμέρας, τὴν στιγμὴν ταύτην καθ' ἣν ἡ καρδία εἶναι ἐπὶ τὸ μᾶλλον ἐπιδεκτικὴ εὐτυχῶν ἐντυπώσεων, πολλάκις εἶχε συμβῇ εἰς τὴν δυστυχῇ νεάνιδα νὰ ποθήσῃ τὴν ζωὴν. Μεγαλοπρεπὴς καὶ λαμπρὰ θερινὴ αὐγὴ εἶχε διαδεχθῇ τὴν ἐσπέραν, περὶ ἧς ἀνωτέρω ἐγένετο λόγος. Ἀντὶ νὰ ἴδῃ τὴν καρτερίαν αὐτῆς ἐξαθνεύσαν, ἡ Ρόζα ἀπεναντίας ἠσθάνθη ἑαυτὴν ὑπὲρ ποτε γενναϊότεραν. Ἦνοιγε δὲ τὸ προσευχητήριον αὐτῆς ὅταν τῇ ἐφάνη ὅτι εἶχε τις εἰσδύσει εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς. Στραφεῖσα δὲ, εἶδε τὴν Ἑστέλλην, ἥτις εἰς δάκρυα, βεδυθισμένη, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, χωρὶς νὰ τῇ δώσῃ καιρὸν νὰ καταστείλῃ κίνημα ἀποθήσεως.

— Διατί νὰ μὲ ἀποκρούς; τῇ εἶπεν ἡ νεανὶς ἀπομάσσουσα δύο δάκρυα καταρρέοντα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, σὲ ἀγαπᾷ! Τὴν ὀδύνην ταύτην ἐννοήσασα ἡ Ρόζα συνεκινήθη.

— Δὲν ἠθέλησα νὰ βραδύνω νὰ σοὶ ἀναγγείλω τὴν καλὴν ταύτην εἰδήσιν, ἐπανάλαβεν ἡ Ἑστέλλη· ὅμως τὸ ἐσπέρας μᾶς ἀπεκάλυψε τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς σου. Εἰς ἐκείνην ἥτις θὰ ἐγένετο σύζυγός σου οὐτ' ὄνομα κἂν δὲν εἶχε νὰ προσφέρῃ· διότι ὁ πατήρ σου τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει, καὶ μόνον ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ θανάτου σου τῷ ἄφησε τοὺς τίτλους καὶ τὴν περιουσίαν σου.

Τότε δὲ ὁ Εὐγένιος Ραυμόνδος εἶχε γενῆ κόμης τοῦ Βρέυλ.

— Καὶ τότε μ' ἔλησμονησεν, εἶπε θλιβερῶς ἡ Ρόζα.

— Σ' ἐνόμιζεν ἀποθανοῦσαν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑστέλλη· τὸ πλοῖον οὐ εἶχεν ἐπιβῇ εἶχεν ἀναγκασθῇ ὁκτὼ ὅλας ἡμέρας νὰ περιμένῃ ἀπέναντι τῆς νήσου εὐνοϊκῶν ἀνέμων. Νύχτα τινὰ εἶχε ἀποβῇ εἰς τὴν ξηρὰν ὅπως σὲ ἴδῃ μίαν ἀκόμη φορὰν. Διερχόμενος δάσος τι, εὗρεθῃ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μετὰ γκαῖας τινὸς μαύρης, ἥτις τῷ εἶπεν ὅτι ἦτο δηλητηριασμένη, ὅτι ἐμελλες ν' ἀποθάνῃς, καὶ ὅτι αὕτη ἡ ἰδίᾳ σὲ εἶχε δώσει τὸ δηλητήριον. Ἐρωτῆσε τότε αὐτὸς κατόπιν τῆς γκαῖας, ἥτις, ἀποῦ εἶχεν ἀπαγγεῖλει τὰς λέξεις ταύτας, εἶχε τραπῇ εἰς φυγὴν. Καὶ ἐπὶ τινὰ μὲν χρόνον ἐνόμισεν ὅτι ἀπώλεσε τὰ ἴχνη τῆς, ἀλλ' αἴφνης καυχασμὸς ἀντήχησε πλησίον αὐτοῦ, συγχρόνως μὲ τὸ ὄνομά του, τὸ ὅποιον τῷ ἐρρίπτον ὡς πρόκλησιν. Τῆς σελήνης δὲ φωτισάσης αἴφνης τὸ δάσος, ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ

σκιάν τρέχουσιν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Τότε, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα μου, ἐπυροβόλησα, κραυγὴ τρομερὰ ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐκπυροκρότησιν ταύτην, ἔπειτα δὲ οὐδὲν ἢ τὸν φλοῖσθον τῆς θαλάσσης ἤκουσα πλέον. Εἶδον καίοντα τὸν φανὸν τοῦ πλοίου μου, ἠθέλησα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Γινεστέραν, ἀλλ' αἱ δυνάμεις μου μ' ἐγκατέλιπον καὶ ἔπεσα ἐπὶ τῆς ἁμμου. Ὄταν συνήλθον εἰς ἑμαυτὸν, εὐρέθην εἰς τὸ πέλαγος. Μοὶ διηγήθησαν ὅτι μαῦρός τις εἶχεν εἰδοποιήσει περὶ τῆς παρουσίας μου τὸν σκοπὸν τοῦ πλοίου, ὅτι εἶχε βοηθήσει εἰς τὸ νὰ μὲ μεταφέρουν ἐν τῇ λέμβῳ, ἀλλ' ἄλλο δὲν ἐνθυμήθην παρὰ τοὺς λόγους τῆς μαῦρης, καὶ ἐνόμισα ὅτι ἐχωρίσθην διὰ παντὸς ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἠγάπων.

Ὀμιλοῦσης τῆς Ἑστέλλης, ἡ καρδιά τῆς Ρόζης ἔκαλλεν ὑπὸ χαρᾶς. . .

— Ἐπειδὴ ὅμως ἐκείνη ζῇ, προσέθηκεν ἐκείνος ἀποταθείς πρὸς ἐμὲ, ἐπειδὴ εὐρέθην εἰς ἀπάτην πιστεύσας ψεῦδος, σὰς ζητῶ νὰ μ' ἀπαλλάξῃτε ἀπὸ ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἂν ἐτήρουν. Ἐννοεῖς ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἀπόκρισίς μου.

Ὀλόκληρος ὑπὸ τῆς χαρᾶς τῆς κατεχομένη, ἡ Ρόζα οὐδόλως παρετήρησε τοὺς ἀγῶνας, οὐς ἡ φίλη τῆς εἶχε καταβάλει ὅπως κρύψει τὴν ὁδύνην αὐτῆς, τελειώσασα τὴν διήγησιν τῆς.

— Εὐχαριστῶ, Ἑστέλλη μου, ἀνέκραξε ῥιφθεῖσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Ἀλλ' ἔπειτα, ὡσανεὶ ὁδυνηρὰ ἐνθύμησης εἰς τὸν νοῦν τῆς εἶχεν ἀναβῆ, ἔστι αἴφνης, καὶ μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς μὲν, ἀποφασιστικῆς ὅμως ἐπανελάβε.

— Δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν θυσίαν σου· ἡ μαῦρη εἶπε τὴν ἀλήθειαν· εἶμαι φαρμακευμένη!

Ἡ Ἑστέλλη ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Ἰδοὺ λοιπὸν, εἶπε, τί μ' ἐκρυπτετε!

— Καὶ δὲν εἶχον δίκαιον, ἀγαπητῇ μου φίλῃ; καθ' ἐκάστην στιγμήν ὁ θάνατος ἡμπορεῖ νὰ μ' ἐπάρῃ.

— Χωρὶς νὰ τὸν ἐπανίδης!

— Τὴν νύκτα ταύτην ὑπεσχέθην εἰς τὸν Θεὸν νὰ τῷ ἀφιερῶσω τὰς τελευταίας ὥρας, αἵτινες μοὶ μένουν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης. Ἄν ποτε μ' ἠγάπησεν, ἅς μὴ ζητήσῃ νὰ μ' ἐπανίδῃ· ἔχω ἄλλην παράκλησιν νὰ τῷ ἀποτείνω. Σὺ δὲ δός μοι ὑπόσχεσιν ὅτι πιστῶς θὰ ἐκπληρώσῃς τὴν ἐντολὴν ταύτην.

— Τὸ ὁμνῶ! εἶπεν ἡ Ἑστέλλη.

— Εἰπέ τῷ λοιπὸν ὅτι, ἀποθνήσκουσα, ἡ Ρόζα ζητεῖ παρ' αὐτοῦ νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχῇ.

— Ἀδελφῇ μου! ἀνεφώνησεν ἡ Ἑστέλλη, καὶ ἡ συνδιάλεξις των ἐτελείωσε διὰ μακροῦ ἐναγκαλισμοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας δὲ ταύτης, ὡς ἐκ θείας χάριτος, ἡ Ρόζα δὲν ὑπέφερε μὲν πλέον, ἀλλ' αἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκατέλιπον ἐντελῶς. Οὐδ' ἠδύνατο πλέον ν' ἀφήσῃ τὸ θρονίον τῆς, ἀλλὰ διήρχετο ὅλην αὐτῆς τὴν ἡμέραν εἰς ἀκρόασιν τῆς ἱερᾶς Βίβλου, τὴν ὁποίαν κατ' αἰτήσιν τῆς ἀνεγίνωσκε πότε μὲν ἡ θεία τῆς, πότε δὲ ὁ Ταμαριεῖς. Ἡ μαρκεσία τοῦ Τερράζ ἐκρίνε καταλλήλῃ ν' ἀφήσῃ ἐπὶ τινα καιρὸν μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς τὴν Βρετανίαν. Ὁ Εὐγένιος εἶχε συμμορφωθῇ μὲ τὴν θέλησιν τῆς Ρόζης (Εὐτέρ. Τόμ. ΣΓ'. φυλ. 15)

ζῆς· καὶ ποτὲ μὲν δὲν παρουσιαζέτο ἐνώπιον αὐτῆς, οὐχ' ἥττον ὅμως ἐπενόει μυρία μέσα ὅπως κάμῃ εἰς αὐτὴν γνωστὴν τὴν παρουσίαν του. Καὶ πότε μὲν ἐκείνη εὕρισκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς ῥωπογράφημα τῆς Γινεστέρας καὶ τῆς ἑλεοφύτου εισόδου τῆς, πότε δὲ ἐγειρομένη τὸ πρωῒ ἔβλεπε πλησίον τῆς εἰκόνος τῆς μητρός τῆς τὴν τοῦ μαρκεσίου ἐν ἀποικιακῇ στολῇ. Ἡ Κ. Νολλιέρ ἀναμφιβόλως ἐγίνετο συνεργὸς τῶν ἀθῶων τούτων ἀπατῶν. Αἱ ἐρωτικαὶ αὐταὶ ἐνδείξεις πολύτιμοι μὲν ἦσαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ρόζης, ἀλλ' ὅμως οὐδὲν ἀπεδείκνυνεν, οὐδ' ἐπρόφερε ποτε τοῦ Εὐγενίου τὸ ὄνομα.

Ἐνα μῆνα μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα, ἡ Ρόζα ἐκοιμάτο μὲ τὰ χεῖλη ὑπνεσώγμένα ὑπὸ μειδιάματος, ὡς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Εὐγένιος τὴν εἶχε καταλάβει ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Γινεστέρας, καὶ, ὡς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ Ταμαριεῖς ἀνακαθήμενος πλησίον αὐτῆς τὴν παρετήρει κοιωμένην· ἄνευ τῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς πιπτόντων βοστρύχων τῆς κόμης τῆς, οἱ χαρακτῆρες αὐτῆς θὰ συνεχέοντο μετὰ τῆς λευκότητος τοῦ προσκεφαλαίου, ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο ἡ κεφαλὴ τῆς. Βραδεία καὶ τακτικῇ πνοῇ ἐκίνει τὸ στήθος τῆς. Αἶφνης ὅμως, χωρὶς οὐδεὶς ν' ἀκουσθῇ θόρυβος, ἡγέρθη τεταραγμένη, καὶ διέταξε τὸν Ταμαριεῖ ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον. Ὁ οὐρανὸς ἦν διαπεποικιλιμένος ὑπ' ἀστέρων, καὶ θερμὸς ἄνεμος ἐκίνει τὸ λεπτὸν ὕφασμα τῶν παραπετασμάτων καὶ ἔπαιζεν ἐν τῇ κόμῃ τῆς ἀσθενοῦς.

— Εἶναι νύξ τοῦ Ἀγίου Δομίγγου αὐτῇ, ἐψιθύρισεν· ἀπόψε αἰσθάνομαι ἑμαυτὴν εὐτυχῇ.

Αἶφνης ἔτεινε τὸ οὖς καὶ ἀκίνητος ἐπὶ μικρὸν ἔμεινεν ὡς διὰ ν' ἀκροασθῇ ἀρμονίας μυστηριώδεις, ἐνῷ οὐδεὶς ἐν τῇ χώρᾳ ἤκουετο θόρυβος. Τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ θρονίου στηρίζουσα, καὶ τὸ μέτωπον εἰς τὴν χεῖρά τῆς, ἡ Ρόζα ἔμενε ἀκίνητος. Μόνη ἀπόδειξις ὅτι ἔζη ἦν τὸ λάμψιν παρὰ δόξαν ἀπαυγάζον βλέμμα τῆς. Ἀπὸ τινῶν στιγμῶν ἦν αὕτη βεβυθισμένη εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην τῆς σκέψεως, ὅτε φωνὴ καθαρά καὶ λιγυρὰ ἡγέρθη ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς καὶ ἔψαλε τοὺς ἀκολουθους λόγους.

« Τῶν οὐρανῶν τὸν θόλον

Πληροῖ σικὰ χρυσῇ

Τῶν λάμπων πλὴν ὧν

Ἡ μάλλον λαμπροτέρα, ὦ κόρη, εἶσαι Σὺ!»

— Εἶναι αὐτὸς, εἶπεν ἡ Ρόζα ταπεινῇ τῇ φωνῇ, μὲ προσκαλεῖ, ἔρχομαι!

Ἡ δὲ φωνὴ πλησιάζουσα, ἐπανελάβε τὴν ἐπωδὴν ταύτην καὶ δεύτερον.

— Ἰδοὺ ἐγὼ, ἐπανελάβεν ἐκείνη μὲ φωνὴν μόλις συνηρμολογημένην, καὶ ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κατέστη ζωηροτέρα. Καὶ δὲν ἠδυνήθη μὲν νὰ ἐγερθῇ, ἀλλὰ τὰ χεῖλη τῆς διετήρησαν τὸ μειδιάμα των. Ἐφερεν ἀκολούθως τὰς χεῖρας εἰς τὴν καρδίαν τῆς, καὶ ἀσθενῇ ἀφείσα κραυγὴν, κατέλιπε

τὴν κεφαλὴν τῆς νὰ ἐπαναπέσῃ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλίου. Ὁ μαῦρος ἐπροχώρησε διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἤκουάζετο. Ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἦν πλέον ἐν τῇ ζωῇ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ταμκρίεζ διέμειναν ξηροὶ, ἀλλ' αἱ ἀρτηρίαι τοῦ μετώπου του, ἐφάνησαν ἐτοιμαὶ νὰ διασπασθῶσι. Συναισθησάσας ὅλην τὴν δύναμιν, ἣτις τῷ ἔμενεν, εἰς ἓν φίλημα, ἐπλησίασε τὰ φλογερὰ χεῖλη του πρὸς τὸ θερμὸν εἰσέτι τῆς κυρίας του στόμα, καὶ κεραυνοβολημένος ἔπεσεν ἔπειτα πρὸ τῶν ποδῶν τῆς.

‘Ἡ σκιά εἶχεν ἀκολουθήσει τὸ σῶμα.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. Π. Γ.

Ο ΛΕΑΝΔΡΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΙΚΩΝ.

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 14).

ΙΑ'

Εἰς δωμάτιόν τι οἰκίᾳ πενιχρᾷ, δωμάτιον γυνὸν σχεδὸν καὶ ἐμφαίνον τὴν ἄκρην πενίαν τῶν οἰκούντων, ἐπὶ στρωμνῇς οὐδεμίαν ἔχουσας περιποίησιν ἔκειτο νεανίας τις ἀσθενής, οὗ τὰ κατῆσχενα μέλη, ἡ ὠχρότερα τοῦ νεκροῦ ὄψις, ἡ ἐναγώνιος ἀναπνοή, τὰ κοιλωθέντα ἀλλ' ἀστράπτοντα ὄμματα, καὶ αἱ φοινισσόμεναι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν περρεῖα ἐδήλουν, ὅτι ὑπὸ δεινοῦ κατὰτρώχεται πυρετοῦ μακρασμῶδους.

Δύο μικρὰ κοράσια εἰσῆρχοντο καὶ ἐξήρχοντο εἰς τὸν κοιτῶνα, περίλυπα καὶ τεθορυβημένα, ἐκτελοῦντα δὲ, ὡς ἐφαίνετο, τὰς διαταγὰς γυναικὸς καθημένης παρὰ τὸ προσκεφάλιον τοῦ ἀσθενούς.

‘Ἡ γυνὴ αὕτη, φέρουσα ἐνδυμασίαν Ἑλληνικὴν, εἰ καὶ τεσσαρακοντούτης, διέσωζεν ὅμως, ὡς αἱ πλείσται Ἑλληνίδες, καταρανὴ ἔχνη τοῦ πρῶην κάλλους τῆς, ἀποτυπουμενοῦ εἰς τοὺς χαρακτηρισμοὺς τοῦ ἀσθενοῦς. Ἐφαίνετο δὲ μᾶλλον ἀδελφὴ τις πρεσβυτέρα ἢ μήτηρ τοῦ νεανίσκου, διότι ἡ δύστηνος ἦτο μήτηρ του.

Καθημένη ἐπὶ ἑδρᾷ χαλαρᾷ, εἶχεν ἀτενῶς τὰ ὄμματα ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τῆς, παρὰμονέουσα πᾶν κίνημα, ἀκροωμένη πᾶσαν φωνὴν αὐτοῦ.

— Εἶσαι τῶρα καλῆτερα; Λεάνδρε, τὸν ἡρώτησεν ἐπὶ τέλους, ὅτε οὗτος ἐζήτησε ν' ἀνακαθίστη ἐπὶ τῆς στρωμνῆς. Τὸ τελευταῖον ἱατρικὸν δὲν σ' ἔκαμε καλόν;

— Εἶμαι καλῆτερα, μητέρα, ἀπεκρίθη μετὰ φωνῇς κεκηκυίας, πολλὴν αἰσθάνομαι ἐλάφρωσιν, γενοχωροῦμαι μόνον διότι ἔμειναν τῶρα δύο μῆνας αἰεργασίαι μου ὀπίσω, καὶ θὰ ὑποφέρετε ὅλοι σας, μητέρα.

— Ἄ! υἱέ μου, πρῶτα τὴν ὑγίαν σου καὶ δι' ἐργασίας ἔχει ὁ Θεός, νὰ μὴ σὲ στενοχωρῇ τοῦτο διόλου, ἂν μ' ἀγαπᾷς, παιδί μου. Καὶ ὁ ἱατρός δὲν σ' ἐσύστησε τὴν ἡσυχίαν τοῦ πνεύματος; Ὁ πατήρ

σου ἐντὸς ὀλίγου λαμβάνει ἀφεύκτως; θέσιν, καὶ ἂς ἔχη δόξαν ὁ Θεός, δὲν θὰ μὰς λείπῃ πλέον τίποτε. Μὴ, νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴν μου, μὴ σὲ τήκουν αὐταὶ αἱ ιδέαι, ὁ Θεός εἶναι πολυεύσπλαγχνος καὶ δὲν ἀφίνει κἀνένα.

— Ναί, μητέρα, πιστεύω εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν του καὶ διὰ τοῦτο ὑπέμεινα καὶ ὑπομένω καὶ ἐγώ. Ἐλπίζω διὰ σᾶς καὶ ἐν εὐτυχίαν, ἂν ἐγὼ πλέον δὲν περιμένω.

— ὦ! νὰ ζῆς, Λεάνδρε μου, μὴ λέγῃς τοιούτους λόγους, διότι σπαράττουν τὴν καρδίαν τῆς μητρός σου.

Καὶ ἡ δυστυχὴς γυνή, ἐμπλέους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, ἔκλινε καὶ περιεπτύξατο τρυφερῶς τὸν υἱὸν τῆς, ἀνταποδόντα μετὰ συγκινήσεως τὴν μητρικὴν ταύτην θωπεϊάν.

Ὁ ἀσθενὴς οὗτος, ὡς ἐνόησεν ὁ ἀγνώστης, ἦτο ὁ ἡμέτερος Λεάνδρος. Δὲν ἦτο δύσκολον ἐξ ὧν εἶδομεν καὶ ὁποῖον ἐγνωρίσαμεν τὸν νέον τοῦτον, νὰ προμαντεύσωμεν, ὅτι δὲν ἔμελλε ν' ἀνθέξῃ πολὺν χρόνον εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους θλίψεις του. Ὅχι μόνον ἐτήκετο διὰ τὴν περὶ τὴν ποίησιν ἀποτυχίαν του, ἀλλ' ὑπέφερον ἠθικῶς καὶ κατ' ἄλλοις τυχῶν θανάτου προισταμένου, ὅστις τὸν ἄνθρωπον δὲν ἐξετίμα υπεράνω τῆς περὶ τὸ ἀντιγράφειν ἱκανότητός του, ἐφέρετο ἐνίοτε πρὸς αὐτὸν ἀποτόμως καὶ ὑπεροπτικῶς. Χρειαζέται δὲ ἄλλος θάνατος εἰς φύσεις, ὅποια ἦν τοῦ Λεάνδρου; Δὲν ἀντέσχε λοιπὸν, ἡσθένησεν ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ διακόψῃ τὰς ἐργασίας του, δὲν ἐμαρτύρει τὴν ἀγωνίαν του. Ἀλλὰ τέλος, ἐσπέρην τινὰ ἐπανεληθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔπασσε μὲ σποδρὸν πυρετόν. Προσεκλήθη ἱατρός τις, ὅστις ὅμως μετὰ τὴν δευτέραν ἐπίσκεψιν δού; συμβουλάς τινας καὶ γράψας συνταγὴν, δὲν ἐπανῆλθεν, ὅχι μόνον διότι τὸ νόσημα τοῦ Λεάνδρου ἐφάνη αὐτῷ θανατηφόρον, ἀλλὰ καὶ διότι ἔβλεπεν ὅτι οἱ κόποι του δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀνταμειφθῶσι. Τότε ὁ δυστυχὴς πατήρ προσέτρεξεν εἰς ἄλλους ἀληθῶς φιλανθρώπους ὁπαδοὺς τοῦ Ἱπποκράτους, οἵτινες δὲν ἐδίστασεν νὰ ὁμολογήσωσιν εἰς τὸν πατέρα τὸν κίνδυνον τοῦ ἀσθενούντος. Ὅμως δὲ μετεχειρίσθησαν καὶ μετεχειρίζοντο εἰσέτι ἀφιλοκερδῶς πάντα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης, ὅπως σώσωσιν αὐτόν.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐπανευρίσκομεν τὸν Λεάνδρον, ἡ πρώτη ὁρμὴ τῆς ἀσθενείας ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἀτονίαν ἐκείνην καὶ τὸν μακρασμὸν, τὸν προάγγελον τοῦ θανάτου. Ὁ ἀσθενὴς δὲν ἀποθνήσκει μὲν ἀμέσως, ἀλλ' ἡ ζωὴ του εἶναι ὡς ἡ λάμψις τοῦ σβεννυμένου λύχνου, ὅστις, ἐνῷ ἤδη φωτίζει ἀμυδρῶς, ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐμψυχούται καὶ περιαιεῖται λαμπρότερος. Εἶναι αὕτη ἡ βραχεῖα πάλιν μετὰ τοῦ σκότους καὶ τοῦ φωτός, μετὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου...

Τὸν Λεάνδρον δὲν ἐλάνθανεν ἡ κατάστασίς του, καὶ ἡ ιδέα αὕτη πραγματικῶς τὸν ἐλύπει, διότι ὁ μόνος πόθος του ἦδη ἦτο ἡ Μοῦσα. Δὲν ἤθελε νὰ χωρισθῇ ἀπ' αὐτῆς. Ἠλάνθανετο, ὅτι, ἐὰν ἔζη,